

סילביה — לבושת את גרייס בגדיים מחלק אחד, בפרחים שחורים על אפרפר.

דליה — במימוזה לבן עם פרחים צהבהבים, כתפיות רחבות, גב חשוף מאד — נראית בעורה השחום כנערה מאיי הדרום.

נורית — נראית בסני' טרופני. זהו ביקיני אדום עם נקודות לבנות, שאפשר לכסור תו בחולצה גברית ארוכת-שטרוול מאותו ארג.

בגד-הייס שלא נרטב

בניית פרסי מפואר הוצגו דוגמניות ובגדי-ים למען צדקה

מאת רותי ורד

אחד הדברים המשעשעים אותי ביום זה, הוא לעלעל בירחוני הנשים החוצ' לארציים, לקרוא ולראות מעל דפיו המבריקים של הוגו, למשל, שלייד באסינגטון-באסינגטון ערכה תצוגת-אופנה בביתה למטרות צדקה. דברים כגון אלה, מתרחשים תמיד ב"עונה" הלוגדונית המפורסמת. זוהי הודמנות מצויינת לאמהות להציג את בנותיהן הברוג'רות, לנשיחברה לנקר אשה את עיני רעותה בשמלה הדורה יותר, יהלום יקר יותר ומא' הב מפורסם יותר. צלמים ידועים מגיחים את הליידי באסינגטון-באסינגטון, בשמלת סאטן אפורה על רקע תמונת אבותיה בג' לריה המשפחתית. ויש שם כמעט תמיד אחד שרכב לימינו של ריצ'ארד לבי-הארי במסעות הצלב, ואחר שהיה השה השחור של המשי פחה. נשא שחקנית.

מכינים מה כותנת?

התנדבה להסביר לי, שהגברת שם, היא שא' שה מכנס (כיום אקרומן) וזאת המתרוצצת כל הזמן, היא הדסה, והאשה נשואת-הפנים, העומדת ליד המרפסת, היא הגברת ריבי פקר, הרוח החיה של מיח"א, והנערה בגוהת הקומה והממושקפת איננה אלא מיס דובי נר. בתם של בטי וסאם. והאשה שחורת' השיער והמושכת, בשמלה הצהובה היא רחל לימון, זו שזכתה בפרס הזה בטלביזיה.

דליה מאיי הדרום

הקפה (הקר והמרעין) נשפך כמיי והעוגיות הפריכות, היקרות והטעימות, נחטפו כלחמניות טריות, כשמלכה עושה קילומטראז' בין האורחות עם המגש בידיה. פאטיפון היי פידליטי ניגן ברקע ועופרה בורלא הודיעה, בקול אדיש וברצינות רבה, שהאורחות הן יקרות וברוכות בבואן, וכי הגברת פקר תסביר משהו. הגברת פקר סיפרה, שהתחנה ליעוץ והדרכה לילד הפך רש, מונה כבר כ-180 ילדים מוכי-גורל, אי' למ לפי שעה מקבלים רק כ-30 את הטיפול הנכון. מכשיירי-השמיעה הם יקרים. וזו הסי' בה לתצוגה קטנה זו, והיא מקרה שהגברות

ברור לכם, אני מקווה, ששמץ מן הדברים שתיארתי לעצמי לא התרחש במציאות. הג' ברות במעמד היו בתלבושת אחר-הצהריים רגילה ביותר. אפילו ברוחל אין הן מופיעות כך, אני בטוחה. לא כולן נראו מטופחות, אחרייות ומרוחקות כל כך. הן היו ארציות ורגילות בהחלט. היתה שם אחת שריברה, אפילו בניגב חשוד של מעמד בינוני. כל אחת דיברה בשקט, כמובן, עם רעותה. אך לא קשה לתאר שההמולה היתה גדולה. אך היה משהו נעים ואפילו מסעיר במק' צה, באחירה נשיית-הלהימגברים זו (אם

למה? כובע! השנה הם גדולים, וקטנים, רחבי תיתורה וכמעט בלי תיתורה, עשויים מחומר רך וצבעוני בעל ברק. הם עשויים חנות לאפטי. הם הולמים להפליא את בגדי-הים. והואלזו לתצוגה, ללא תשלום, למה אין מישהי מספרת לה שהטרופו מת? נפש טובה אחת

תתרומנה בעין יפה למטרה חשובה כזו. תאמרו מה שתאמרו — זהו דבר חיובי. אני יודעת שזה נשמע אולי שמאלצי — אבל נעים לדעת שנשיחברה יפות (או לא) מצדיקות, לפעמים, את קיומן, בעבודה בהת' נדבות בתחנה, במשחק, ובריפוי בעיסוק. היתה זו תצוגה של בגדי ים (דיחה) ובג' די חוף (טרי). הדוגמיות, נורית רונאי, סילביה פרי, שרה ודליה לוינקי, הופיעו בהתנדבות. תמיד חשבת: מה אפשר כבר לעשות עם בגדיים? הם נחלקים לשניים: ביקיני ולא ביקיני. האפשרויות לחאריאציות על הנישא הן מצומצמות. אני בולעת חזרה את דברי, היו שם דברים משעשעים, אני אומרת לכן. אלה הם דגמים ההולכים ליי צוא, ואולי נראים כיום רק כבריכה המ' פורסמת בסביון. היתה רוצה לראות מישהי צחארין גדול, תגב החשוף והשושנה הגדולה התקועה מאחור לא הרחק מן הבמחילה. מזכיר את השיר על בגדי-הים שלא נרטב, אולם הדבר המשגע ביותר בתצוגה היתה דליה לוינקי, הדוגמנית, בגוף הברונזה המור' צק והתמיר שלה, בפניה, שהם אולי היפים ביותר שראיתי מעודי — והנראית כולה כצור אכזוטי מאיי הדרום, ואשר הינה, למע' שה, תושבת שביציון. הנשים לא חדלו מלי' הביע קריאות התפעלות כל פעם שזו היתה מופיעה, בביטחה ובחן. אפילו דיאנה לרגר, העתונאית העגולה והעליוזה של הגירוסלם פוסט, המכריזה בכל תצוגת-אופנה שהיא מתעבת נערות כחושות — יצאה מכליה. אולם אין פירושו של דבר, שהגברות הסיתו את דעתן לגמרי מן המוצגים. הן נאנחו למראה המולן רוד, שהוא ביקיני אדום בנקודות לבנות, גילגלו עיניים נוכח גאנה, שהיה צרוף עשיר של גלימה נהדרת ובגדיים בעל צבעים חמים. ואשה אחת אמרה, שאם היתה היא מתהלכת בבית בחלוק הרי' חצה האדום של המערכת לשפת הים בשם קוקליקו (כלנית) — הפתוח לגמרי מלפנים — כשבעלה חוזר מן העבודה, היה כל העסק כדאי. הוא היה מתחר על ארוחת הערב.

ובכן, אחרי-הריים כזה, הכניס למיח"א 300 ל"י, בדיוק המחיר לקנה-שמיעה אחד. משום מה, קשה לי להשתחרר מן ההר' גשה שאילו נכחו בתצוגה זו גם בעליהן של הגברות — היו אלה תורמים הרבה יותר מאשר ממוצע של חמש ל"י לנפש. וזה נורא להודות, שגברים הם נדיבים יותר. תסלחו לי על הביטוי: אבל גם זו לטובה.